

Blokka vår.

I ei blokk, i et kryss, ved en vei, mellom Mysen og Askim et sted
Der bodde de andre og jeg, med ekko, i gangane.
Trapper opp og trapper ned med rekkverk av stål til å skli på,
Så buksene revna og tenna skvatt, det var jo ikke til å unngå.

Et liv i ei blokk på landet, var paradiset for oss unger,
der myldra det av store og små, og vi sjeka med barnetunger.
Ja vi sjeka til de som kjefta, og bukka til de som sa takk,
Når vi ga en bukett med hestehov og fikk, sukkertøy klapp.

Kandissukker på hyssing, og kongen av Danmark i kremmerhus.
Mjølkk på flasker og Tidemanns Teddy, flatt tak på et digert hus.
Snike seg opp, rulle snøball, og bombardere gjestene.
Loffen og Åse, Hans Marius, og Asbjørn og alle de andre som sku på kafé

Kjeller boder i hopetall og lange dunkle ganger.
Murpuss som flassa og sagblad som sang, sine såre sagblad sanger.
Vi behøvde ikke vekkeklokke da, du fikk ikke sova allika væl.
Bror min vræla og sagbladet sang, men akkurat da, da var jeg meg sjæl.

Meg sjæl som liten gutt i ei blokk, da mora mi røyka Cooli,
og dama under kjørte Trabant, den gang da ingen ting var umulig.
Med basar på hjørnet og paradiset, vi hoppa flyver'n om kapp
Og hoppa i møkkadømma gjorde jeg, for ei krone av Gjert, til trampeklapp.

Den som ikke klappa men trampa, var Tertit, mora mi.
Å æ det du hållår på med gutt? Arvid, se! Åssen ska dette bli?
Møkkalukta lå som en aura. *Han ække som ongår flest.*
Men jeg fikk jo ei krone mamma! Gjert Erik fikk skylda, og jeg fikk hus-arrest.

I Trollerudblokka trengte du, som barn ingen barnehage.
Der var det kjerringer nok til å kjefta og gamlinger nok å plage.
Med trekkopp mus og ringeklokker blei aldri kveldene lange.
Fru Muskaug hylte, fru Kjølstad gråt, da jeg solgte sykkel hennes, til Per,
men jeg tenkte jo bare: Her er det så mange.

For kjellerrommet var fullt av sykler, fru Kjølstad sin og din og min,
men, der var også et lager, hvor Gundersen hadde øl og brus, til den lille kafeen sin.
Kasse på kasse stod de der, og nøkkel det hadde vi da
Spenningen bevra, tørsten var stor, og fristeren sa: Bare ta, bare ta!

Det var på den tid, min moral forsvant, og jeg sliter ennå i dag,
med å rive meg løs fra mammons makt og tingenes eie-jag.
For livet kan ikke spoles tilbake, til barndom og uskylds år,
men ringen kan kanskje sluttas, med en leilighet i "blokka vår" ?